Jacobus <de Voragine>: [Legenda aurea] Legenda sanctorum seu Historia longobardica

[Köln: Ludwig von Renchen], [ca. 1486] Seite 312

Quod clericus intelligens ait. Putas ꝙ
monachus fieri velim. absit a me. non cogi
taui nec ascendit in cor meum. Quid mul
ta. In eodem itinere seculo valefecit ⁊ a vi
ro dei habitū suscepit. Cum quēdaȝ mi
litem valde nobilē ad ordinē recepisset. ⁊
quodam tpe virū dei sequeret̄: grauissima
cepit temptatione pulsari. Cum āt euȝ qui
dam de fratribꝫ tā tristē videret. cām tante
tristicie requisiuit. Cui ille rn̄t. Scio īquit
scio ꝙ nunq̄ꝫ āplius letus ero. Qđ verbū
cum dictus frater ad seruū dei protulisset
ille pro eo attentius orauit. Statimq̄ꝫ ille
frater qui tā temptatus ⁊ tristis erat tātūȝ
ceteris apparuit iocūdior ⁊ hilarior quāti
prius ceteris tristior. Cum āt ei dictus fra
ter verbum mesticie quod locutus fuerat a
micabiliter improperaret ille rn̄t. Et si dixi
nunq̄ꝫ āplius letus ero. sed nūc dico. nun
q̄ꝫ āplius tristis ero. Cū sanctus Mala
chias epūs Hibernie cuius vitā plenaȝ vir
tutibus ipse descripsit ad xp̄m feliciter mi
grasset. ⁊ vir dei hostiā salutarem offerret.
gloriam eius dn̄o reuelāte cognouit. ⁊ eo
dem inspirante post cōionem formā oratio
nis mutauit: leta voce sic dicens. Deꝰ qui
beatū Malachiā scōꝝ tuoꝝ meritꝭ coequa
sti. tribue quesumus vt qui preciose mortꝭ
eius festa agnouimꝰ vite quoq̄ꝫ imitemur
exempla. Cui dum cantor ꝙ errarot innue
ret: ait. Non erro. sed noui quid dico. De
inde accedens sacra eius vestigia osculatur.
Cum instante quadragesima a multꝭ fu
isset tironibꝫ visitatus. rogauit eos vt in il
lis saltem sacris diebꝫ a suis vanitatibus ⁊
lasciuijs abstinerent. Quibꝫ nullo modo
acquiescentibꝫ iussit eis propinari vinū d.
Bibite poculuȝ animarū: quo hausto subi
to mutati recedunt. ⁊ qui modicū tempus
denegauerunt: totum tēpus vite sue deo de
derunt. Tandeȝ btūs pater Bernhardus
morti feliciter appropinquās ait fratribꝫ su
is. Tria vobis obseruāda relinquo que in
stadio pn̄tis vite quo cucurri me memi to
tis viribus obseruasse. Nemini scandalum
facere volui. ⁊ si aliquando incidi: sedaui vt
potui. Minꝰ sēper sēsui meo dcō q̄ꝫ alteri
us credidi. Lesus de ledente nunq̄ꝫ vindi
ctam expetij. Ecce charitatē humilitateȝ ⁊
patientiā vobis relinquo. Deniq̄ꝫ postq̄ꝫ
multa miracula ꝑpetrasset. ⁊ centū sexagin
ta monasteria cōstruxisset. multosq̄ꝫ libros
et tractatus compilasset. cōsummatis vite
sue diebus circiter annos. lxiij. Anno dn̄i
Mcliij. inter filioꝝ manus obdormiuit in
dn̄o. Post obitū vero ipsius multis glo
riam suam manifestauit. Cuidā em̄ abbati
in quodā monasterio apparuit. ⁊ vt se seq̄
retur āmonuit. Qui cum sequeret̄ dixit ei
vir dei. Ecce ad montē libani venimus ⁊ tu
hic manere debes. ego aūt illuc ascendam.
Interrogatus ē ab eo ad quid vellet ascen
dere. discere inq̄t volo. Miratꝰ ille Quid
inquit vis discere pr̄ cui nullū hodie credi
mus eē similē. Et ille Nulla hic sciētia. nul
la veri cognitio. sursum scientie plenitudo.
sursum vera noticia veritatis. Et in hoc ver
bo disparuit. Ille āt diem illū notauit. ⁊
tunc virum dei Bernhardum de corpe mi
grasse inuenit. Multa autem alia et pene in
numerabilia miracula per seruum dei deus
operatus ē: qui quotidie miraculis claret.
et gloriosus in secula benedictus.

De ethimologizatōe noīs scī Thimo.

Thimotheus quasi timorem tenens.
vel a timore et theos qđ ē deus quasi
timor dei. Causat̄ āt iste timor in q̄libꝫ scō
viro sicut ait Grego. considerando vbi fu
it vbi erit. vbi est. et vbi non est. Ubi fuit
q̄m in peccato. Ubi erit in iudicio. Ubi ē
in miseria. Ubi non est in gloria.

De sancto Thimotheo.

Thimotheus sub
Nerone a prefecto vrbis Rome
dum grauiter torqueretur. et calce viua e
ius plage aspergerētur. et ipse in hijs gra
tias ageret. duo angeli sibi astiterunt dicē
tes. Erige o Timothee caput in celuȝ et vi
de. Aspiciēsq̄ꝫ vidit celos aptos et Jesuȝ

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-146/0311
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG